

האדמו"ר מהאלמין
רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

אור הזוהר 44 * טבת תשע"ב

הזוהר והסלם

רבינו בעל הסולם
נשמת האריז"ל בדורינו

מפעל הזוהר העולמי טל: 0527651911

איש אלקים עם נשמת האריז"ל הקדוש התהלך בארצנו לפני פחמשים שנה. האם ידעתם? מי הוא היה? מה הוא אמר? מה הוא כתב?

עורו והתעוררו!!! והטו לבכם לדברי אלקים חיים

הבה ננמע בצמאון את דבריו הקדושים, שהם מים חיים לנפשותינו הדואבות והעיופות מיסורי הגלות

"בעל הסלם" - הרב יהודה הלוי אשלג זצוקללה"ה

זה היה שמו של האדם האלקי - עבד נשמת האריז"ל אשר התהלך בינינו בשנות הארבעים וחי בארץ ישראל. הוא כתב פרוש לכל הזוהר הקדוש, פרש ספר עץ חיים של האריז"ל, ועוד ספרים רבים.

מכתב גילוי של בעל הסלם

"ותדע נאמנה, שעדין לא היה מזמן האריז"ל עד היום הזה, מי שיבין את שיטת האריז"ל על שרשו וכו', והנה ברצון העליון יתברר, זכיתי לעבור נשמת האריז"ל, לא מפני מעשי הטובים, אלא ברצון עליון, שנשגב גם ממני עצמי, למה נבחרתי אנכי לנשמה נפלאה זו, שלא זכה בה אדם מעת פטירתו עד היום, ולא אוכל להאריך בענין זה מפני שאין דרכי בזה לדבר בנפלאות". (מרו "בעל הסלם" ז"ע במכתב משנת תרפ"א)

הסטרך אחרך (היצר הרע), כמוכן, מאד מפריעה בבחירה, לבחור בטוב, ומקשה את לבם של ראשי הקהלות היהודיות.

קשה היה להם להאמין שמרחפת עליהם גזרה כל כך קשה של שואה, זה הרי לגמרי לא הגיוני, וכנגד זה (לשם הבחירה) מצד הטוב, גם קשה להאמין באותה מדה שתרופה ורחינית של למוד הזוהר... שאולי שיכת רק לצדיקים, יכולה לבטל גזרות.

את התוצאות העגומות של השואה כלנו יודעים, בואו לא נתן להסטוריה לחזור על עצמה!!!

בואו, לא נטמן את ראשנו בחול, אי אפשר לברח מהתקוה! האם זה הגיוני שתפל עלינו פצצת אטום? האם זה היה הגיוני שהיתה השואה?

ה' שוב שולח לנו תרופה... שנקראת הזוהר הקדוש. למה אתם מחכים? לשם הבחירה של הטוב מתוך הרע, תמיד יבוא פח נגדי שקול ושלילי שינסה לסתור את הטוב, מי הוא הטוב? למוד הזוהר הקדוש מי הוא הרע? הסטרך אחרך של דורנו, הערב רב!

אנו רואים שבעל הסלם העיד על עצמו שהוא זכה לעבור נשמת האריז"ל, והוא זכה להתגלות נבואית של ה' אליו (ראה בהמשך ערות אישית ומכתבי התגלות), והוא היה שליח ה' להציל את עם ישראל מחלי הגלות האימה, באמצעות תרופה קדושה ואלקית שנקראת "הזוהר הקדוש".

ידוע, שמתוך מדת הרחמים האינסופית של הבורא, לעמו ישראל, לפני כל דין או גזרה קשה משמים, עושים חסד עם האדם ונותנים לו הזדמנות לבחור בטוב על מנת לבטל את הגזרה מעליו. ומה שנכון לגבי גזרות הפרט תקף לגבי גזרות הפלל.

לפני הגזרה או ה"מכה" של השואה האימה, ה' שולח הזדמנות לעמו ישראל לבחור בטוב ושולח "תרופה" עם שליח בדמותו של בעל הסלם, ללכת לקהלות היהודיות בפולין ולומר להם ללמד זוהר הקדוש.

בעל הסלם צפה ברוח קדשו עשרים שנה לפני מלחמת העולם השנייה את השואה ההולכת וקרבה, הוא הלך וזעק, ובפני כל הרבנים ויהודי ארופה הרעיש עולמות כדי שילמדו את הזוהר הקדוש, כי ידע שזו התרופה הקדושה להצלת יהודי ארופה מהשואה האימה.

נספח 1

מכתב גילוי שֵׁל "בַּעַל הַסּוּלָם"

מכתב שכתב בעל הסולם

"ותצט נאלמנה, לשעציון לא
 היה למצאן האר"י צ"ל עצ
 היום הזה, מי שיבין את
 שיטת האר"י צ"ל, על שורשו
 וכוי והנה ברצון העליון
 יתי, זכיתי לעיבור נשמת האר"י צ"ל, לא לפני מעשי
 הטובים, אלא ברצון עליון, שנשגב גם למני עצמי,
 למה נבחרתי אנכי לנשמה נפלאה זו, שלא זכה
 בה אצם מעת פטירתו עצ היום, ולא אוכל להאריך
 בענין זה לפני שאין זרכי בזה לדבר בנפלאות".

נספח 2

מכתב התגלות נבואית של השי"ת אל בעל הסולם

ונמלאתי חכמה נהדרה, ועל כלם חכמת השגחתו הפרטית בתכלית. פן הלכתי והוספתי חכמה יום יום ימים רבים שמונים ומאת יום.

בימים האלה עלה על לבי לערוך תפלה לה' לאמור: הן נמלאתי חכמה יותר מכל הקדמונים ואין דבר בעולם אשר יפלא ממני, אולם את דברי הנביאים וחכמי ה', איני מבין כלום, גם השמות הקדושים ברכם לא הבנתי, והרהרתי: הנה ה' הבטיח לי חכמה ודעת, עד להיות למופת בין החכמים והנבואים, ואני עדין את שיחתם איני מבין.

ובטרם אקרא והנה ה' שורה עלי ויאמר: הן תראה חכמתך והשגתך למעלה למעלה, על כל החכמים אשר היו בארץ עד הנה, ומה שאלתי ממני ולא נתתי לך? ולמה תדאיב את רוחך בהבנת דברי הנבואה, שאינך מספק שדבריהם נאמרים מתוך קטנות מהשגתך, האם תרצה שאורידך ממדרגתך, ואז תוכל להבין את כל דבריהם כמותם?

והחרשתי ושמחתי בהתפארות רחבה ולא ענית דבר.

אחרי זה שאלתי את ה': הלא עד הנה לא שמעתי דבר על קיום גותי, וכל הטובות והיעודים הגיעו לי מתוך רוחניות בלבד, ואליה הפל מיעד, ואם פן מה יהיה שבגלל איזה מחלה או פגעי הגוף יתבלבל שכלי ואחטא לפניך, האם תשליכני מלפניך ותאבד את כל הטובה הזאת, או תענישני?

וישבע לי ה' (הן כבר באת על תכליתך, ולכל פשעיך סלחתי והסדר הזה) בשמו הגדול והנורא ובכסאו הנצחי, כי לא ירפה חסדו ממני בנצחיות, ואם אחטא, ואם לא אחטא, חסדו וקדושתו לא יסור הימני לנצח, ושמעתי ושמחתי מאד.

ובמלאת הימים האלה הקשבתי קשב רב לכל היעודים וההבטחות שנועדתי מאת ה', ולא מצאתי בהם ספוק ולשון איך לדבר אל בני העולם, ולהביאם לחפץ ה' אשר הודיעני, ולא יכלתי להתאפק לטיל בין בני אדם הריקים מכל, ודוברים סרה על ה' ועל בריאתו, ואני שוב(ה)ע והלל הולך ושמח, וכמו מצטחק על האמללים האלה, ונגעו אלי הדברים עד הלב.

אז הסכם בלבי - יהיה מה שיהיה ואפילו ארד ממדרגתי הרמה, הנני מוכרח לשפוך תפילה חמה לה', לתן לי השגה ודעת בדברי נבואה וחכמה ולשון להועיל את בני העולם האמללים להעלותם לדרגת החכמה והנעם כמותי. והגם שידעתי מאז שאסור לי להדאיב רוחי עם כל זה לא התאפקתי, ושפכתי שיח ותפלה חמה מאד.

ויהי בבקר ואשא עיני וראיתי יושב בשמים ישחק עלי ועל דברי ויאמר לי: מה אתה רואה? ואומר אני רואה ב' אנשים מתאבקים יחד, אחד חכם ושלם בכל עוז, והשני קטן וטפש

"ויהי בתוך שני המלחמה בימי הטבח האיום, ואני תפלה, ואבך בכי רב כל הלילה. ויהי פעלות הבקר והנה אנשי העולם כלו כמו מקבצים בקבוץ אחד לפני דמיוני, ואיש אחד מרחף ביניהם בראש חרבו על ראשיהם, מצליף כלפי ראשיהם, והראשים פורחים למרום וגיוותיהם נופלים לבקעה גדולה מאד ויהיו לים של עצמות.

והנה קול אלי: אני אל שדי המנהיג לכל העולם כלו ברחמים מרבים, שלח ידך ואחז בהחרב כי עתה נתתי לך עצמה וגבורה. ותלבישיני רוח ה' ואחזתי בהחרב, ותכף נעלם אותו האיש והבטתי היטב על מקומו ואיננו, והחרב ברשותי לקניני הפרטי.

ויאמר ה' אלי: שא רגלך ולך לך ממולדתך אל ארץ החמדה ארץ האבות הקדושים, ואעשה שם לחכם גדול ועצום, ונברכו בך כל גאוני הארץ, כי אותך בחרתי לצדיק וחכם בכל הדור הזה, למען תרפא את שבר האנושי בישועה של קימא, ואת החרב הזה תקח בידך ותשמור עליה בכל נפשך ומאודך, כי היא האות ביני וביניך אשר כל הדברים הטובים האלו יתקיימו על ידיך, כי עד עתה עוד לא היה לי איש נאמן כמותך, למסור לו החרב הזאת, ועל פן עשו החובלים מה שעשו, ומעתה כל מחבל אשר יראה את חרבי בידך, תכף יתעלם ויתבער מהארץ.

ואסתר פני כי יראתי מלהביט לעמת הדובר בי, והחרב שהיתה למראה עיני דמיוני כמו חרב פשוטה של ברזל, בדמות משחית נורא, הנה נתהפכה ברשותי לאותיות נוצצות השם הקדוש "אל שדי" אשר ברק זיווים מלאה אור ונחת והשקט, ובטח את כל העולם כלו.

ואומר(ה) אל לבי: מי יתן ואקנה לכל דרי העולם מטופס (מטפה/מאפס) טהרה של החרב הזאת, כי אז ידעו שיש נעם ה' בארץ.

ואשא עיני והנה ה' נצב עלי ויאמר אלי: אני אל אלקי אבותיך, שא נא עיניך מהמקום אשר אתה עומד לפני ותראה כל המציאות אשר המצאתי יש מאין, עליונים ותחתונים יחד, מראש מתחילת יציאתם לגלוי המציאות, ועד כל המשך זמן בסדרי התפתחותם, עד יבואו על גמר מלאכתם כראוי, למעשה ידי להתפאר. ואראה ואשמח מאד על הבריאה הנהדרה וכל מלואה, והענג והטוב אשר כל באי הארץ מתענגים עליה, ואודה לה'.

אז אמרתי לה': לפניך נעבד ביראה ופחד, ונודה לשמך תמיד כי מאתך לא תצא הרעות והטוב, אכן שלשלת של נעם ערוכה לפנינו מראש עד סוף, ואשרי הדורכים על עולמך, אשר הכינות להם לנעם ועדן וכל טוב, אין שום נפתל ועקש בכל מעשי ידיך העליונים ותחתונים יחד.

כמו קטן שנולד, והשני החסר טעם, הקטן והחלש, מפיל את הגבור והשלם.

ויאמר לי ה': זה הקטן גדול יהיה. ויפתח הקטן את פיו ואמר לי איזה פסוקים בלתי מובנים לי כל צרכם, אמנם, הרגשתי בהם כל אוצרות החכמה והנבואה הנהוגה בין כל נביאי אמת, עד שידעתי כי ענה לי ה', ונתן לי מהלכים בין כל הנביאים וחכמי ה'.

ויאמר לי ה': קום על רגלך והבט לרוח מזרחית קדמה, ונשאתי עיני וראיתי אשר הקטן הלז ברגע אחת נתרום

והשוה את עצמו וקומתו לקומת הגדול, ועדיין היה חסר טעם ושכל כמקדם ונפלאתי מאד.

אחר זה היה דבר ה' אלי במחזה לאמור: שכב על צדך הימנית. ואשכב על הארץ, ויאמר לי: מה אתה רואה? ואומר: אני רואה גויים ולאמים רבים מאד מתנשאים ונאכדים ומראיהם משחת מאדם. ויאמר לי ה': אם תוכל לתן צורה לכל הגויים האלה ולהפית בהם רוח חיים, אז אביאך אל הארץ אשר נשבעתי לאבותיך לתת לך, וכל יעודי יתקיימו על ידך.

(העתק התגלות נבואית מתוך כתב יד קדשו של מרן בעל "הסולם" זי"ע)

נספח 3

מסקנות

אם כן, כל הדרכתם בנויה על סברות בלבד, ואין ערכות, ולו גם קלושה על אמתיות דבריהם. אולם הדרכתו של רבינו הקדוש, שהגיע לרום המעלות הנשגבות ביותר, הנה בוערת באש אמת יוקדת. וכל ההולך לפי הדרכתו, הרי הוא הולך בנתיב שהלך בו רבינו, והגיע על ידו לקרבת השי"ת, כפי שנראה מן שני הקטעים הנ"ל, ועל כן ודאי תורתו תורת אמת, ללא שמץ של פסלת או ספקות. וזהו ההבדל הגדול בין הדרכתו של מי שכבר הגיע לגמר תקונו, לבין מי שעדיין תוהה בערפל הספקות, ומנסה לברר ברוח שונים מספקים לחלוטין.

והנה כדרך של דברים, כל זמן חיותו לא נתפרסם כל כך הדבר, ורק לאחר פטירתו, מעט מעט החל לזרוח אורו, עד שכיום עלה נוגה תורתו, ומאיר בעז לכל המבקשים דבר ה'. וכבר נמנו וגמרו הטועמים תורתו, כי אין רפואה לדור זה ולבאים אחריו, אלא בצרי זה שהוא תורת רבינו הקדוש זי"ע. וכבר שוקדים על עמקי סודותיו חסידים ואברכים ובני עליה מכל החוגים והזרמים זה בצד זה.

ועכשו יכולים להבין למה בעל הסולם הלך עשרים שנה לפני מלחמת העולם לכל הרבנים להגיד להם שילמדו זוהר הקדוש כי היה שליח השם להציל את עם ישראל.

מה שגלה ועורר הרה"ק המקובל האלוקי רבי יהודה אשגל זצוקלה"ה על הגזרה האימה הבאה ח"ו על עם ישראל - ארע לעירו של רבינו הקדוש רבי יוסף חיים בעל הבן איש חי זצוקלה"ה בליל א' י"ז אדר בשנת עזרת גלפדה בכל - וחוץ משונאי ישראל נלחמו גם מן השמים נלחמו, וכך הלכו הגזרות אחד אחרי השני עד שנהרגו 6 מליון יהודים רח"ל.

מי שמתבונן בשני קטעים אלו היטב, מבין שלפני מספר לא רב של שנים נתגלה האר"י הקדוש שוב לעולמנו זה, וחי בינינו. ולא בכדי הביא השי"ת נשמה נפלאה זו לעולם, אלא עשה זאת מפני שהעולם נצרך לה, בכדי להאיר את דרכם של הדורות הנמוכים, אשר הנם כמגששים קיר מחמת עיוונם הרוחני, ומחמת שליטת החומר והגשמיות בדרך חיהם. ולפיכך הטביע השי"ת בנשמת רבינו את הסגלה של הבהרת ערכי עבודת ה', באפן הבהיר ביותר, בצורה מיחדת המתאימה לאנשי הדור הזה. נשמה מאירה כזו, אשר יורדת לעולם פעם בעשרות דורות, נשלחת בכדי להורות למבקשים את דרך עבודת השי"ת באפן האמתי. פי מדריכים רבים יש לדור בעבודת ה', אולם רבם ככלם לא הגיעו להשגות עליונות, ולא נתגלו להם רזי תורה כלל.

נספח 4

הוכחה לכן שבעל הסולם הוא נשמת האריז"ל

הסולם מחדש היה מדיק להפליא, מילה במילה - העתק מדיק של הספר שאבד!

אם נתבונן בדבר: ספר המכיל לערך 30 אלף עד 50 אלף מלים היה העתק מדיק של הספר הראשון שכתב.

זו הוכחה לכן, שכל מה שכתב בעל הסולם, היו דברי אלקים חיים ולכל דבריו נתיחס כדברים הנאמרים מנשמת האריז"ל שעדיין לא נתגלה לעולם.

התברר שאבד לבעל הסולם ספר זוהר התשיעי מתוך עשרה ספרי הזוהר הקדוש, צער גדול אפף, את כל המקרבים אליו, אבל בעל הסולם אמר: אל דאגה. אכתב הספר מחדש.

בעל הסולם כתב שוב את כל ספר התשיעי מחדש, ולאחר זמן מה, מצאו את ספר התשיעי האובד.

לאחר השוואה בין שני ספרים, התברר שהספר שכתב בעל

נספח 5

בואו ותראו שחור על גבי לבן - אין הזוהר הקדוש הציל את בחורי ישראל שלא ילכו לצבא, ואין שהציל את העיר, וברגע שלא היה הזוהר הקדוש - נחרבה כל העיר והרגו וחמסו כמו בשואה רח"ל

הקדמה

"כבודו כתב פרוש על האידרא רבא והאידרא זוטא ועדין לא הדפסת אותו?" - "כן" ענה הרב פתיה - "כתבתי את הפרוש לפני כחמש עשרה שנה. אך מנין ידוע למעלת כבוד תורתו על פרושי זה? כי דבר זה לא גליתיו לשום אדם מעולם ורק אדוני אבי מורי ורבי יודע על כך".

הרב אברהם עדס ספר לו כי נגלה אליו התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זכותו יגן עלינו אמן בחלום, וכך אמר לו: "בימים הקרובים צריך לעלות לירושלים ארי מבבל, רב גדול ומקבל עצום בשם יהודה פתיה, אשר כתב פרוש על ה"אידרא רבא" וה"אידרא זוטא" שחברתי. וזה כמה שנים נמצא באמתחתו ולא הדפיסו. אבקשך להשפיע עליו שיוציאו לאור ולעזר לו בזה", על כן באתי אל כבודו לודא את אמתות החלום ולהשפיע על כבודו להדפיס את הפרושים.

ענה רבי יהודה פתיה ואמר: "צעיר הייתי לימים, ולא רציתי להוציאו לאור, אך כעת ברור לי, כי מהשמים מסכימים לפרושי, והנני בעזרת השם אוציאו לאור בקרוב". אך רק לאחר שלש שנים הדפס הספר, בשל מחלות נאלץ הרב פתיה לחזור לעיר בגדד שבבבל ושם נשלמה הדפסת הפרוש על האידרות.

בית לחם יהודה חלק ראשון התעוררות ללמוד חכמת הקבלה

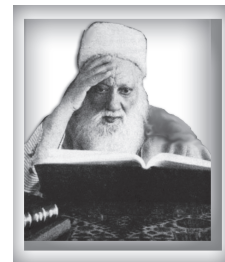
אדירים וסגר עליהם המדב"ר ולא ידעו ולא יבינו מה הלשון אומרת ותקצר נפשם מלמודו ומושכים את ידיהם ממנו.

ומימות הרב זכרוננו לברכה עד הזמן הזה לא זכינו לאיזה מפרש שיפרש לנו דברי ספר החתום הזה בדרך צח וקצר בפרוש רש"י זכרוננו לברכה.

גם כל הלומדים אינם מוצאים קורת רוח בדברי המפרשים זכרוננו לברכה יען שכל מטרותם אינה כי אם לישב אותן המקומות שנראים כסותרים זה את זה, כדגמת התוספות זכרוננו לברכה, זולתי באיזה מקומות מועטים אחת הנה ואחת הנה הם מבארים פונת הרב זכרוננו לברכה שאין זה מספיק למתחילים. ספר החתום הזה בדרך צח וקצר בפרוש רש"י זכרוננו לברכה. וסבה זו גרמה בעונותינו הרבים לבטול מצוה הגדולה הזאת ולאורך הגלות המר והנמקה הזה. ותהי חכמת האמת נעדרת מונחת בקרן זוית ואין מי מהלומדים נוגע בקצה המטה אשר בידו לטעם מנפת צופיה. כי מי שלא טעם טעם חכמת האמת כאלו לא

המקבל האלקי רבי יהודה פתיה זכר צדיק וקדוש לברכה לחיי העולם הבא - מחבר ספר "יין הרקח", יעוד

רבי יהודה פתיה - מגדולי מקבלי בבל. נולד בגדד בשנת תרי"ט - 1859 - נפטר בירושלים בשנת 1942 בשנת תרס"ה, בתחלת המאה העשרים עלה לארץ ישראל. - כבד מנעוריו למד קבלה אצל גדול המקבלים בדורו, הרב יוסף חיים.

ספריו: "בית לחם יהודה", פרוש על ספר הזהר - "יין הרקח", פרוש על ה"אידרא רבא" וה"אידרא זוטא" - "מתוק לנפש", באור על סבא דמשפטים.

מעשה שהיה: התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זכותו יגן עלינו אמן, חפץ בהדפסת הספר "יין הרקח".

כאשר עלה רבי יהודה פתיה לארץ ישראל, ביומו השני בירושלים, בא לבקרו הרב הגאון רבי אברהם עדס.

רבי יהודה קבלו בכבוד הראוי ושאל אותו בהתרגשות: "מדוע הטריח כבודו את עצמו לבוא לבקרני?" - השיב לו הרב עדס: "בדבר חשוב מאד באתי אליך" - "מהו הדבר?" שאל הרב פתיה.

הקדמת ספר "בית לחם יהודה" לרבי המקבל האלקי הגאון הצדיק יאודה משה ישועה פתיה זכר צדיק לברכה

ידוע הדבר ומפרסם הענין כי למוד עץ חיים הוא עמק מאד מאד כי הוא מים שאין להם סוף והוא קשה מאד גם לחכמים ההוגים בו תמיד וכל שכן למתחילים, כי הוא חזק מצור וקשה מברזל שאי אפשר לחצב ממנו מאומה אם לא על ידי כלי מחצב חזקים מצפון שמיר. וכל המתחיל בלמוד עץ חיים אם לא יהיה לו רב או לפחות איזה מפרש המפרש לו כונת הפרק שהוא לפי פשוטו נבל יבל, ואינו יכול לעמד על הפרק כי אם לאחר יגיעה רבה ושקיפה עצומה וכולי האי ואולי, כי הרבה פעמים יסבר המעיין שהבין הענין ההוא כראוי ואחר שילמד עוד איזה פרקים אחרים ירגיש בעצמו שלא הבין את הפרקים הקודמים, והנסיון יעיד על זה. ולפי שלמוד עץ חיים עמק מאד הן מצד עמק המשג והן מצד קצר המשיג, לכן נמנעו כמה תלמידי חכמים מלמודו, כי כאשר לומדים בו כמו עשרה פרקים או יותר יהיו צוללים במים

תאכלם האש הגדולה הזאת וימותו. והיה מקצת מהעם שהיו ששים ושמים לקראת השכינה ולא רצו לזוז ממקומם הראשון לעמד מרחוק אפילו אם ימותו ממש, ועליהם הוא מה שכתוב בזהר הנזכר אינון דקימו בטורא דסיני, כלומר ולא נעו ועמדו מרחוק אלא עמדו בטורא דסיני מתחלה ועד סוף ולכן הם זוכים לחכמת האמת. ואותן הנשמות אשר נעו עם העם ועמדו מרחוק כן הם עושים גם עתה שנסים ועומדים מרחוק לחכמת האמת מיראתם פן תאכלם האש הגדולה הזאת.

לית אתר פנימאה בכל אינון פנינון דידעי רזא דמאריהון וידעי לאתדבקא בהו בכל יומא.

גם בזהר חיי שרה (דף קל): אמר: ולית אתר פנימאה בכל אינון פנינון דידעי רזא דמאריהון וידעי לאתדבקא בהו בכל יומא, על אליו כתיב, (שעיה סד) עין לא ראתה וכו' אליו אינון דמאריהון משתבח בהון בכל יומא, אליו אינון דעאלין בין עלאין קדישין, ואליו עלאין כל תרעי דלעילא ולית מאן דימחי בידהון וכו'.

מי שעוסק בחכמת האמת נקרא בן להקדוש ברוך הוא גם מי שעוסק בחכמת האמת הוא נקרא בן להקדוש ברוך הוא, כמו שכתוב בסוף פרשת בהר (דף קיא): ברעיא מהימנא, יעוין שם.

וכן בענין הענש המעטד לאותם שאינם עוסקים ברזי תורה רחמנא ליצלן אשר בזהר פקודי (דף רמז): וזה לשונו: האי חיותא יופיא"ל שמייה, ואיהי קיימא בכל רזי דחכמתא (כי יופיא"ל בגימטריה קבל"ה) לכל אינון מפתחאן דחכמתא קיימין ביה וכו'. האי חיותא קדישא קיימא כד נשמטא סלקא ומטאת לגביה, כדין שאל לה ברזא דחכמתא דמאריה, וכפום ההיא חכמתא דרדיף אבתרה ואדבק בה הכי ייבוי ליה אגריה. ואי יכיל לאדבקא ולא אדבק, דחי ליה לבר, ולא עיילה, וקיימא תחות ההוא היכלא בכסיפו, וכד נטלי גדפייהו, אליו שרפים דתחותה דהאי חיותא, כדין כלהו בטשי בגדפייהו, ואוקדון לה ואתוקדת ולא אתוקדת, וקיימא ולא קיימא, והכי אתדנת בכל יומא, נהירת ולא נהירת. ואף על גב דעובדין טבין אית לה, בגין דלית אגרא בההוא עלמא, פנינון דמשדלתי בחכמתא, לאסתכלא ביקרא דמאריהון וכו', יעוין שם.

ולא די בענש זה אלא צריך לחזר ולבוא בגלגול כמה פעמים ולסבל צער עולם הזה וצער המיתה רחמנא ליצלן, ויש ספק בזה אולי יזכה בנשמתו גוף השני שבו יקים זאת המצוה כי אין מספיק לו לבוא בסוד העבור, כמבאר בתחלת שער המצוות וזה לשונו:

לעולם בענין עסק התורה שהיא אחד מרמ"ח מצות עשה אם לא השלים אותה שהוא ענין עסקו בפרדס התורה שהוא ראשי תבות פשט רמז דרש סוד בכל אחת מהם כפי אשר יוכל להשיג עד מקום שידו מגעת לטרח ולעשות לו רב שילמדהו ואם לא עשה כן הרי חסר מצוה אחד של תלמוד תורה שהיא גדולה ושקולה בכל המצוות וצריך שיתגלגל עד שיטרח בד' בחינות של הפרד"ס הנזכר. עד כאן לשונו.

ראה מאורות מיימי, ואוי להם לבריות מעלבונה של תורה. והאומר די לי בנגלות אין לי עסק בנסתרות, טב ליה דלא איברי בעלמא כמבאר בתקונים תקון מ"ג וזה לשונו:

והכי מאן דגרים דאסתלק קבלה וחקמתא מאורייתא דבעל פה וימאורייתא דבכתב, וגרים דלא ישדלון בהון, ואמרין דלא אית אלא פשט באורייתא ובתלמודא, בודאי כאלו הוא יסלק נביעו מההוא נהר ומההוא גן, ווי ליה טב ליה דלא אתברי בעלמא ולא יוליף ההיא אורייתא דבכתב ואורייתא דבעל פה וכו'.

אמר אליהו לרבי שמעון בתקונא שתיקא דבהאי ספר הזהר יתפרקון מן גלותא כד אתגליא בדרא בתראה.

ופרש הרב כסא מלך שם, וזה לשונו בקצור, שאם היה עם הארץ יותר טוב לו כי אינו פוגם אם אינו לומד קבלה כי אין לטיל בפרדס קדם שימלא כרסו בשר ויין אבל מאן דיליף תורה שבעל פה ענשו כל כך גדול אם לא ילמד קבלה ואדרבא פוגם בלמודו (כמבאר בשער הגלגולים סוף הקדמה י"ז, וזה לשונו: ומי שלא עסק בסודות התורה פוגם בתפארת דאצילות וכו' יעוין שם) וטב ליה דלא יוליף ליה כי אחר עלמא לתהו ובהו שהוא סוד שבירת הכלים וכו'. ומי שיכול לקנות לו רב שילמדהו קבלה או חבר או מתוך הספרים ומתרושל גורם ארץ גלותא ובפרוש אמר אליהו לרבי שמעון בתיקונא שתיקא דבהאי ספר הזהר יתפרקון מן גלותא כד אתגליא בדרא בתראה, כי למוד הזהר בגירסא בעלמא בונה עולמות כל שפן אם יזכה ללמד ולהבין פרוש מאמר אחד יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, עד כאן לשונו.

ועין עוד בתקון למ"ד בנתיב תננא וכסא מלך שם. ובספר הברית חלק ב' מאמר י"ב פרק ה' האריך מאד בזה יעוין שם.

אין האדם נקרא שלם עד שיעסק בחכמת האמת

ואין האדם נקרא שלם עד שיעסק בחכמת האמת כמו שכתוב בספא דמשפטים (דף צ"ט סוף עמוד א') כדין איהו בר נש שלים בעל תורה ודאי מארי דביתא וכו'.

מי שאינו לומד קבלה אינו בעל תורה שלם

וכתב במקדש מלך שם: נכתב בצדו, הא למדת שכל מי שאינו לומד קבלה אינו בעל תורה שלם. עד כאן לשונו.

זהר קורא לעוסקים בחכמת האמת "אינון דהו קיימי בטורא דסיני"

ובזהר בהעלתך (דף קנב): קרי לעוסקים בחכמת האמת אינון דהו קיימי בטורא דסיני, וזה לשונו: חכימין עבדי דמלכא עלאה, אינון דקיימו בטורא דסיני, לא מסתכלי אלא בנשמטא, דאיהי עקרא דכלא אורייתא ממש וכו'. עד כאן לשונו. ונכתב בצדו: אמר מעתיק, משמע אותם שאינם יודעים סודות התורה לא עמדו על הר סיני.

ונראה לי בבאור פונתו כי בתחלה כשיצאו ישראל לקראת האלקים היו מתיצבים בתחתית ההר ואחר כך נאמר: "וירא העם וינעו ויעמדו מרחק", כי היו יראים פן

עת צרה ליעקב... תכף התחיל לקבץ את בחורי בני ישראל לצאת למלחמה להלחם עם בריטניא

אך לא כאשר דמינו כן היתה, כי מעשה שטן הצליח וגם באותו צדיק פגעה מדת הדין, כי אחרי חמשה שנים בליל ו' ח' לחדש מנחם שנת המביט לארץ ותרע"ד נסע גם הוא למנוחות ועזב אותנו לאנחות. ובהסתלק גם חכם רבי שמעון זכרונו לברכה אז פכה מהעיר גם שביב האחרון. יוס"ף איננו ושמעון איננו. והיתה עת צרה ליעקב צרה כמבכירה כי בליל כ' י"א מנחם אחרי פטירה חכם רבי שמעון זכרונו לברכה בבקר השכם נדבקו מודעות אדמים מטעם המלך וגדוליו בכל השוקים ובכל המקומות ובתוף המודעות מצירי חרב אדם לאות מלחמה ממלכה בממלכה. ממלכת קוסטנטינא בממלכת בריטניא. ותכף התחיל לקבץ את בחורי בני ישראל לצאת למלחמה להלחם עם בריטניא.

מצאונו רבות רעות וצרות... ואין שעה בלא רעה ואין רגע בלא נגע, וגזרות קשות נתחדשים בכל יום

והיו מסייעין אותם מעיר לעיר וממדבר למדבר בהרים ובגבעות עד הגיעם עד מקום קשרי המלחמה, ומני אז והלאה מצאונו רבות רעות וצרות והיו הצרות דוחקות זו את זו כל אחת רוצה להקדים את פני חברתה ואין שעה בלא רעה ואין רגע בלא נגע, וגזרות קשות נתחדשים בכל יום נוסף על יום אתמול.

גם מן השמים נלחמו... צפו מי נהר חדקל מרב הגשמים ופרצו גדרי הנהר ושטפו ועברו תוף העיר בעוד היותנו ישנים על מטותינו ונאו המים מי שתו, ותהי צעקה גדולה בתוף העיר אשר כמות לא נהיתה רק בזמן יציאת מצרים. וכל אנשי העיר עם מעמסיהם שעל כתפיהם ועם בניהם ובנותיהם הקטנים שנושאים אותם על זרועותם היו בורחים ונסים בתוף העיר ממקום הנמוך למקום הגבוה כי אין דרך לצאת מן העיר כי המים הקיפו כל העיר מכל צד יותר רחוק ממלוא עיניו של אדם, וגבהו המים והפילו גליהם שליש העיר וכמה בני אדם שלא קדמו לברח היו בתיהם קבריהם רחמנא ליצלן. ואחר כך בא דבר לא תקום פעמים צרה, גם נתמלא אויר הרקיע פרעושים ונלוה עמהם מפת בצרת ויקר השערים.

גם מן השמים נלחמו כי בליל ג' י"ג כסלו שנת איכה תרע"ה צפו מי נהר חדקל מרב הגשמים ופרצו גדרי הנהר ושטפו ועברו תוף העיר בעוד היותנו ישנים על מטותינו בלילה ונאו המים מי שתו, ותהי צעקה גדולה בתוף העיר אשר כמות לא נהיתה רק בזמן יציאת מצרים. וכל אנשי העיר עם מעמסיהם שעל כתפיהם ועם בניהם ובנותיהם הקטנים שנושאים אותם על זרועותם היו בורחים ונסים בתוף העיר ממקום הנמוך למקום הגבוה כי אין דרך לצאת מן העיר כי המים הקיפו כל העיר מכל צד יותר רחוק ממלוא עיניו של אדם, וגבהו המים והפילו גליהם שליש העיר וכמה בני אדם שלא קדמו לברח היו בתיהם קבריהם רחמנא ליצלן. ואחר כך בא דבר לא תקום פעמים צרה, גם נתמלא אויר הרקיע פרעושים ונלוה עמהם מפת בצרת ויקר השערים.

היו אנשי חרב הרוגי מלחמה, ונשארו נשיהם אלמנות ובניהם יתומים

גם אנשי הצבא לא הצליחו במלחמה והיו אנשי חרב הרוגי מלחמה ונשארו נשיהם אלמנות ובניהם יתומים, עד שראה השם את לחץ עמו ישראל וינחם על הרעה ונלכדה

ומה מאד נמלצו בזה דברי הנביא ירמיה (סימן כ"ב) באמרו אל תבכו למת וכו' שהוא מדבר עם הצבור המתקבצים להספיד על איזה צדיק הנפטר רחמנא ליצלן על שנחסר צדיק אחד מהדור שהיה מגן בזכותו עליהם, וקאמר להו הנביא אל תבכו וכו' לפי שרבים של צדיקים אינם זוכים לעסק בכל ד' חלקי הפרד"ס ואם פן מכרחים הם לחזור ולבוא בגלגול כדי להשלים למודם בד' חלקים כי אפילו הוא עסק בג' חלקי הפרד"ס לא יצא ידי חובתו ועליו נאמר "הן כל אלה יפעל אל פעמים שלוש עם גבר" להחזירו בגלגול ואם פן הווא פסידא דהדרא. ואפשר שבו ביום שנפטר הוא חוזר ומתגלגל כנזכר בזוהר (ריש פרשת אמר יעוין שם). ואם פן אין לכם פסידא כל כך, אמנם בכו בכו להלך, לאותו צדיק שפבר עסק בד' חלקי הפרד"ס, כי תבת להלך היא חסר ו' ואם תחשב תבת להלך ד' פעמים עם ד' הכוללים שהם כנגד ד' חלקי הפרד"ס הם בגימטריה פרד"ס. שזה הצדיק לא ישוב עוד וראה את ארץ מולדתו בי על ארבעה לא אשיבנו. שזהו פסידא דלא הדרא באמת ונחסר לגמרי מן העולם הזה.

והנה בעירנו בגדד יבנה עירנו אמן, היו לנו שנים פרובים זהב הסוככים על העיר מבית ומחוץ והמה אשר היו לנו לחומה ולמחסה ביום זעם, הראשון בקדש צדיק יסוד עולם חכם רבי יוסף חיים בן חכם רבי אליהו בן חכם רבי משה בן חיים זכר צדיק וקדוש לברכה. ושני בקדש הרב הגאון חכם רבי שמעון אהרן אבא בר אבא המכנה אגסי זכר צדיק וקדוש לברכה.

התחילו הצרות לבוא... נלקחו בחורי ישראל לעבדות הצבא למלך ושמעאל ללמדם סדר המלחמה והיו כל העם מיללים ובוכים

המחבר ספר בני אהרן על שער הגלגולים, אשר ב' צדיקים אלו הם לבדם היו נמצאים בעירנו שרב עסקם היה בעץ חיים ובשמונה שערים כל אחד ואחד הוא עוסק לבדו בחדר משכיתו בפני עצמו, והמה בזכותם וצדקתם היו מגנים על העיר זה מפה וזה מפה, אפס כשגמרו העונות ונלקח ארון האלהים חכם רבי יוסף חיים זכרונו לברכה בשנת ה'תרס"ט בי"ג אלול התחילה העיר להיות צולעת מהלכת על רגל אחת והתחילו הצרות לבוא כי אחרי קבורתו נלקחו בחורי ישראל לעבדות הצבא למלך ושמעאל ללמדם סדר המלחמה והיו כל העם מיללים ובוכים, והיינו מתנחמים בחכם רבי שמעון אהרן זכר צדיק לברכה וכל העם ענו אחריו עוד לא אבדה תקונתנו כי הוא יכול למלא מקום הרב חכם רבי יוסף חיים זכרונו לחיי העולם הבא.

יִדְעָתִי אֶת כּוֹנֵן הַחַלּוֹם שִׁירְמוֹזוֹן עַל לְמוֹד עֵץ חַיִּים
וְאֵיךְ הִדַּל יִדְעָתִי אֶת כּוֹנֵן הַחַלּוֹם שִׁירְמוֹזוֹן עַל לְמוֹד עֵץ
חַיִּים הַנּוֹכַח. וְתַכְּף אַחַר הַסְּכוֹת בַּתְּחִלַּת שְׁנַת ה'תּרע"ה אֲזַרְתִּי
כְּגַבְרָה חֲלָצִי וְהִתְחַלַּתִּי לְלַמֵּד בְּעֵץ חַיִּים בַּשְּׂקִידָה גְדוֹלָה וְהָיָה
לִי הַלֵּילָה לְלַמּוֹד וְהַיּוֹם לְתַפְלָה וְלַצְעָקָה וְלַצְאָת עַל קַבְרֵי
הַצְּדִיקִים וְלְסִלְיָחוֹת וְלַתְּעִנּוּת עִם הַצְּבוּר וְלַעֲמֵד בְּכָל יוֹם
הַתְּהִלִּים עִם ז' כּוֹרְתֵי בְרִית וְלַהֲרַבּוֹת בַּצְּדָקוֹת מִפְּנֵי הַצְּרוּת
אֲשֶׁר סָבְבוּנִי.

וְכַתְּבֵתִי זֶה לְהִיּוֹת מְזַכֵּרֶת לְחַכְמֵי הַדּוֹרוֹת לְיָדַע
וְלַהֲוֹדִיעַ וְלַהֲנַדֵּעַ שְׂכֵמָה צְרוּת, רַבּוֹת וְרַעוּת גּוֹרְמִים
לְעוֹלָם בְּהַתְּרַשְׁלָם מֵעֵסֶק רְזִי הַתּוֹרָה

וְכַתְּבֵתִי זֶה לְהִיּוֹת מְזַכֵּרֶת לְחַכְמֵי הַדּוֹרוֹת לְיָדַע וְלַהֲוֹדִיעַ
וְלַהֲנַדֵּעַ שְׂכֵמָה צְרוּת, רַבּוֹת וְרַעוּת גּוֹרְמִים לְעוֹלָם בְּהַתְּרַשְׁלָם
מֵעֵסֶק רְזִי הַתּוֹרָה כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב בַּתְּקוּנִים הַנּוֹכַח לְעִיל דְּגָרִים
עֲנִיּוֹתָ וְאֲרָךְ גְּלוּתָא וְכו'. וְקֶצֶר גְּלוּת הַשְּׂכִינָה וְקֶצֶר צְרוּת
יִשְׂרָאֵל וְקֶצֶר גְּלוּלָם הַכֹּל הוּא תְלוּי בְּצוּאָרָם עַל שֵׁשׁ בִּידָם
יְכַלֵּת לְעֵסֶק בְּחֻמַּת הָאָמֶת וְאֵינָם רוֹצִים לְמַעַט מִשְׁעוֹר
לְמוֹדָם הַקְּבוּעַ לָהֶם וְלַהֲנִיחַ פְּנָאֵי לְעֵסֶק בְּרְזִי תּוֹרָה וְסוּדוּתִיהָ
וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר בְּעַדָם.

וַיִּקַּח מִפְּרוֹת עֵץ הַחַיִּים וְאָכַל וְחֵי לְעוֹלָם

וְלָכֵן עָלָה בְּדַעְתִּי כִּי מִדֵּי עֲבָרֵי בְּלַמּוֹד עֵץ הַחַיִּים אֲעֻשָׂה
פְּרוּשׁ פְּשׁוּט וְקֶצֶר הַמּוֹכֵן בְּדַמְיוֹן פְּרוּשׁ רַש"י זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה
כִּי אוֹלֵי שַׁעַל יְדֵי סֶלֶם זֶה יִשְׁתַּוְּקֶה הָאָדָם לְעֵלוֹת עָלָיו וַיִּקַּח
מִפְּרוֹת עֵץ הַחַיִּים וְאָכַל וְחֵי לְעוֹלָם. וְאֵף עַל פִּי שְׂכַבְר
הַתְּחַלַּתִּי בְּלַמּוֹד עֵץ חַיִּים מִשְׁנַת ה'תרמ"ב בְּהִיוֹתִי בֶן כ"ד
שָׁנִים וְגַם כְּבָר זַכְנֵי הָאֵל יִתְבַּרְךְ שָׁמוֹ לְחַבֵּר פִּירוּשׁ קָטָן עַל
אֲדָרָא רַבָּא וְאֲדָרָא זּוּטָא הַנִּקְרָא יִינ הַרְקָח.

הִנֵּה אַחַר כֵּךְ מִשְׁכַּתִּי עֲצָמִי מִהַלְמוּד מִסַּבַּת צְרוּת הַזְּמַן
אֲשֶׁר סָבְבוּנִי. וְלָכֵן הִכְרַחְתִּי בְּשְׁנַת תּרע"ה הַנּוֹכַח לְחַזֵּר
וְלַהֲתַחֵיל מִתְּחִלַּת עֵץ חַיִּים כְּדֵי לְלַמֵּד עַל הַסְּדֵר וְלַעֲשׂוֹת
עָלָיו פְּרוּשׁ כְּפִי מֵה שְׁחַנְנֵי הַשֵּׁם יִתְבַּרְךְ שָׁמוֹ. וּבַתּוֹךְ הַפְּרוּשׁ
הַבְּלַעְתִּי אֵיזָה תְרוּצִים לְקִשּׁוּיֹת הַמְּסַתְּעִפִים מִדְּבָרֵי הָרַב
זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה מִמְּקוֹמוֹת אַחֲרִים. גַּם לֹא אֲצַא מֵעֵינַי הַסּוּגִיָּא
הַהֵיא לְעֵנְיָן אַחַר רַק אֲפָרֵשׁ הַפָּרָק הַהוּא כְּפִי פְּשׁוּטוֹ לְבַד
כְּאֵלוֹ אֵינִי בְּעֵץ חַיִּים רַק הַפָּרָק הַהוּא בְּלִבְד כְּדֵי שְׁלֹא יִתְבַּלְבֵּל
הַמְּעִין וְיִכְבְּדוּ עָלָיו דְּבָרֵי הָרַב זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה כִּי בְּלֹא סֶפֶק
אֲפִילוֹ הַרְש"ש זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה בַּתְּחִלַּת לְמוֹדוֹ בְּעֵץ חַיִּים הוּא
הָיָה לוֹמֵד דְּבָרֵי הָרַב זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה כְּפִשׁוּטָן בְּלִבְד עַד
שִׁזְכְּהוּ הַשֵּׁם אַחַר כֵּךְ וְהָיָה עוֹמֵד עַל אֲמִתּוֹתָן שֶׁל דְּבָרִים.

וְלָכֵן אֵינִי לְתַמָּה אִם אֲפָרֵשׁ בְּכֵמָה מְקוֹמוֹת כְּפִשׁט דְּבָרֵי
הַפָּרָק הַהוּא וְאֵינִי אֶת כְּבוֹד דְּבָרֵי הַרְש"ש זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה
בְּמִקּוּמוֹ, כִּי לֹא כַּתְּבֵתִי פְּרוּשׁ זֶה כִּי אִם לְמַתְחִילִים בְּלַמּוֹד
עֵץ חַיִּים וְלֹא לְחַכְמִים שְׂכַבְר מְלֵאוֹ כְּרַסִּים מְחַמַּת הָאָמֶת, גַּם
כֹּל עֵנְיָן הַנִּצְרָךְ עָלָיו אֵיזָה הַקְּדָמָה מֵעֵץ חַיִּים אוֹ מִשְׁמוֹנָה
שְׁעָרִים וּמְבּוֹא שְׁעָרִים הַעֲתָקְנוּ אוֹתָהּ הַהַקְּדָמָה הַמְּצַטְרַכֶּת
לְאוֹתוֹ הַעֵנְיָן כְּדֵי שְׁלֹא יִצְטָרֵךְ הַמְּעִין לְטָרַח וְלְלַמֵּד כֹּל אוֹתוֹ
פָּרָק עַד שִׁמְלֵא מִבְּקָשׁוֹ וּמִבְּטַחְנֵי בְּהַשֵּׁם שַׁעַל יְדֵי כֵן יוֹכַל

בְּכָל בְּלִיל א' י"ז אֲדָר שְׁנַת עֲזַר"ת בְּיַד סֶגֶן הַמְּלַחְמָה שֶׁל
בְּרִיטְנֵיָא הַנִּקְרָא מוֹךְ, וּבְכַח אֲנִס כְּבוֹ אֶת שְׂרַפְתָּ הַעִיר אֲשֶׁר
הִצִּיתוּ בָּהּ אֲנָשֵׁי חֵיל שֶׁל קוֹצְטַנְטִינָא בַּעַת צֹאֲתָם מִהַעִיר, גַּם
שְׂאָר בְּנֵי יִשְׁמַעֵאל הַנּוֹשְׂאִים בְּעִיר שְׂבָרוֹ אֶת חַנּוּת הַיְהוּדִים
וּבְזוֹזוֹ אִישׁ לוֹ עַד שְׁלֹא הִשְׁאִירוּ כְּלוּם וְאֲפִילוֹ הַדְּלָתוֹת שֶׁל
הַחַנּוּת עָקְרוּ וְלִקְחוּם וְהָיָה דַּעְתָּם לְחַזֵּר אַחַר כֵּךְ וּלְבוֹזוֹ גַּם אֶת
הַבְּתִים וְלִשְׂכַב אֶת הַנְּשִׁים. וְתַהֲלָה לְאֵל שְׁלֹא הִפִּיק אֶת זְמַמָּם
כִּי בְּהַכְּנֵס הָאוֹיֵב נָחָה שְׂקֻטָה כֹּל הַעִיר וּנְפָשׁוֹ כְּצַפּוֹר נִמְלָטָה
מִפַּח יוֹקְשִׁים.

גַּם בַּתְּחִלַּת קְבוּץ בַּחוּרֵי יִשְׂרָאֵל לְצֹאֲתָ לְמַלְחָמָה הַצִּילָנוּ
הַשֵּׁם עַל יְדֵי חֻמּוֹת וְתַחְבּוּלוֹת טְבַעִית אֲשֶׁר נָתַן אֱלֹהִים
בְּלַבְנוֹ לְעֲשׂוֹת מִמְּחַבּוּאוֹת בְּעַבְדֵי הַכְּתָל וְשֵׁם נִסְתָּרוֹ ב' בְּנֵי
וְהֵם שְׁמַעוֹן זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה (שְׁנַפְטָר אַחַר כֵּךְ בְּשְׁנַת תּרצ"ב יוֹם ג' ה' שְׁבַט)
וְעוֹבְדָיָה הַשֵּׁם יִשְׁמְרֵהוּ וְיַחֲיֵהוּ מִרְגָּשֶׁת פּוֹעֲלֵי אֹן שְׁהִיוּ
מְקוֹשְׁשִׁים אֶת הַבְּתִים וְלֹא אָרַע לָנוּ דְּבַר רַע. וּבְרוּךְ שֶׁהַחֲיָנוּ
וְקִיָּמָנוּ וְהִגִּיעָנוּ לְזְמַן הַזֶּה.

זְכוּת חֻמַּת הָאָמֶת שְׁהִיוּ עוֹסְקִים בָּהּ... לְמַגֵּן וְצַנְהָ נִגְד
מִדַּת הַדִּין... וְהִיוּ דוֹחִים אֶת הַגְּזֵרוֹת, מֵה שְׁלֹא הָיָה
יְכוֹל לְעַמֵּד נִגְד מִדַּת הַדִּין זְכוּת כְּמָה צְדִיקִים וְחַסִּידִים
וְאִתָּה קוֹרָא נְעִים הַבֵּט נֹא וְרָאָה לְמָה מְצֹאֲתָנוּ כֹּל זֹאת תַּכְּף
וּמִיָּד בְּזְמַן סְלוּקָם שֶׁל ב' צְדִיקִים הַנּוֹכַח אִם לֹא לְהוֹדִיעַ לָנוּ
שְׁזָכוֹת חֻמַּת הָאָמֶת שְׁהִיוּ עוֹסְקִים בָּהּ הֵם אֲשֶׁר הָיוּ עוֹמְדִים
לְמַגֵּן וְצַנְהָ נִגְד מִדַּת הַדִּין וּבְעֵצֶם פָּחֵם וְאוֹנֵם הָיוּ דוֹחִים אֶת
הַגְּזֵרוֹת, מֵה שְׁלֹא הָיָה יְכוֹל לְעַמֵּד נִגְד מִדַּת הַדִּין זְכוּת כְּמָה
צְדִיקִים וְחַסִּידִים הַעֲסוּקִים בְּחִיצוֹנוּת הַתּוֹרָה שְׂבָאוֹתוֹ הַדּוֹר.

הַחַלּוֹם הַנּוֹרָא, שְׂרַק בְּזָכוּת הַזּוֹהַר אוֹכֵל לְהַצִּיף אֶת כָּל
הַעִיר - וְמֵה שְׂקָרָה אַחַר כֵּךְ

וְאֲעִידָה לִי עֲדוֹת נֶאֱמָנָה עַל זֶה כִּי בַתּוֹךְ ז' יְמֵי הָאֲבָלוֹת
שֶׁל חֻכָּם רַבִּי שְׁמַעוֹן זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה בָּא אֵלַי זְקָן אֶחָד כְּבוֹד
מוֹרוֹנוֹ הָרַב רַבִּי צֹאֲלַח שְׁלוֹם מִשָּׁה יַעֲקֹב שִׁינָא הַשֵּׁם יִשְׁמְרֵהוּ
וְיַחֲיֵהוּ (זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה) וְאָמַר לִי שְׂרָאָה אֲתַמּוּל חֵלוֹם מִבְּהִיל.
אֲמַנָּם לֹא רָצָה לְהַגִּיד לִי מֵה רָאָה בְּחֵלוֹם בְּשׁוּם אֲפָן, רַק זוֹ
אָמַר, כִּי אֲמַרוּ לוֹ בְּחֵלוֹם שֶׁהִסְכִּימוּ בְּעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן עָלָיְךָ (עָלֵי
אֵי הַכּוֹתֵב) לְהִיּוֹת מְמַלָּא מְקוֹם חֻכָּם רַבִּי שְׁמַעוֹן נִשְׁמָתוֹ עַדן
וְצִרִיךְ לְהַשְׁתַּדֵּל בְּכָל עֵז לְטוֹבַת הַעִיר הַזֹּאת. וְאוֹתָהּ
הַמְּחַשְׁבָּה אֲשֶׁר עָלְתָה עַל לְבָבְךָ עַל מִשְׁכַּבְּךָ בְּלִיל אֲתַמּוּל
לְלַמֵּד בְּסַפְרֵי חֻכָּם רַבִּי שְׁמַעוֹן נִשְׁמָתוֹ עַדן צִרִיךְ לְהַשְׁתַּדֵּל
לְקִיָּמָה בְּפַעַל בְּלֹא עֲפוּב כָּלֵל. וְאִם תִּתְרַשֵּׁל יְדוּעַ תִּדַּע שְׂכָל
אֲנָשֵׁי הַעִיר יִהְיוּ בְּסַפְנָה גְדוֹלָה. עַד כָּאֵן הָיוּ דְּבָרֵי הַזְּקָן צֹאֲלַח
שְׁלוֹם הַנּוֹכַח לְעִיל.

אַחַר עֲבוּר ג' שְׁעוֹת חֹזֵר וּבָא אֵלַי וְעַמֵּד בְּפִתַח הַחֲצַר
כְּמַבְלָבֵל וְצַעֲק עָלַי: קוּם לָךְ

וְאַחַר עֲבוּר ג' שְׁעוֹת חֹזֵר וּבָא אֵלַי וְעַמֵּד בְּפִתַח הַחֲצַר
כְּמַבְלָבֵל וְצַעֲק עָלַי: קוּם לָךְ בְּמַהֲרָה לְבֵית חֻכָּם רַבִּי שְׁמַעוֹן
נִשְׁמָתוֹ עַדן וְקַח לָךְ מִשֵּׁם סֶפֶר הַנִּצְרָךְ עָלָיְךָ כִּי לֹא דְּבַר
רַק הוּא אֲשֶׁר דְּבַרְתִּי עָלָיְךָ, עַד כָּאֵן הָיוּ דְּבָרֵי עֲמִי וְתַכְּף
חֹזֵר לְדַרְכּוֹ.

אמנם אם המעין אינו בוטח על המפרש ועודנו לא ראה את הפרוש ועדין הוא הולך בתמו אפשר שיזכה לפרש פרוש היותר הגון ונאות ואמתי מדברי המפרש ההוא. וכך הוא היה סדר למודי, ולכן רב הפרושים שכתבתי אפשר שימצאו גם באיזה מקומות של המפרשים כמו שראיתי בכמה מקומות שפרשתי כפרושם. כי כל מחבר יהיה מה שיהיה אי אפשר להמלט מהשגגות כי שגיאות מי יבין וכמו שכתוב בגטין (גג) עין שם, והמכשלה הזאת תחת ידיך. ובפרט רזי תורה וכל שכן לעני הדעת כמוני היום. ובפרט היותי לומד ביני לבין עצמי בדרך בלא עזר חבר וסיוע ומה גם שנעשה בזמן מלחמת מלכי הברית שהיתה עת צרה והגיעה בת יעקב עד שערי מות כמו שכתבתי לעיל, בלא ספק כמה שגיאות יצאו מתחת ידי, ועם שטרחתי בעשר אצבעותי עד מקום שיד שכלי מגעת כדי להוציא כלי למעשהו, עם כל זה אפשר שעדין הפרוץ מרבה על העומד.

ולכן אחרי גמרי את עין חיים עם הפרוש שלי ביום אחד ח"י לאדר שנת רפאו"ת תהי לשריף, הצרכתי לחזר עליו פעם ב' בעזר וסיוע ששה חברים ישמרם צורם ויחיים, אשר הם שמעו את שמעי ולא ראו עוד את כבודו ולא טעמו מדבשו. ותהלה לאל יתברך שעזרנו על כבוד שמו וזכינו להשלימו פעם שניה כל החברים הנזכר וכו' שבעה אנן עיני השם ביום ג' כ"ג חשון שנת ונשא נס לגוים ואסף נדחי ישראל ונפצו"ת יהוד"ה יקבץ מארבע כנפות הארץ.

ואני מחלה פני רבנן ותלמידיהון אשר עלימו חטוף אמרתי שלא יסמכו על פרושנו כלל בכל דבר קטן או גדול עד שישקלו כל דבר במאזני שכלם הרחב ואם יכשר בעיניהם הפרוש ההוא אז גם אני אהיה להם לסניף פיהודה ועוד לקרא. ואם לא יכשר בעיניהם על כל פנים יהיה הפרוש סבה לעזרר הלומד לידע אשר פה אפשר לטעות בהבנת דברי הרב כאשר טעיתי אני ויכרח המעין ההוא לפרשו כראוי ולא יהיה מנח בסתם כבתחלה ופותר אין להם ויכשלו בו עוד אחרים ותהי זאת נחמתי.

גם עצתי היא על הלומדים להזהר מאד שלא לאבד זמן לפלפל בדברי המפרשים לקרב או לרחק או לישיבם פי זה ענין רע ואינו פי אם אבוד זמן בלבד שמניחין דברי הרב ועוסקים בדברי המפרש. כי אין עקר הלמוד ומטרת הלומד לתקן המעות בדברי המפרש ולהניח דברי עין חיים העקרים. פי לא תדע מה ילד יום. רק לשירגיש האדם בדעתו שהבין דבריו וזכרונו לברכה אז ימשך ידו מלחפש באמתות המפרשים ויתחיל ללמד פרק שלאחריו.

גם כל קושיא אשר תזדמן לפני הלומד ממקום אחד לא יסמך על זכרוני אלא צריך לעיין עליה במקום ההיא וגם ראה יראה בדברינו אשר שם פי אולי היא מתישבת במה שכתוב שם. ודי בהערות אלו. ונתתי לו יד ושם בישראל "בית לחם יהודה" יען כי כבר מסכתי ייני "יין הרקח" על אדרא רבא ואדרא זוטא והגשתי לפני רבנן ותלמידיהון וכבר שתו ורוו. ונודע פי אין הסעדה בלא לחם וכמו שכתב הרשב"י זכרונו לברכה בזהר ויקרא (ד' ד') על פסוק אכלו רעים וזה לשונו:

כל אדם ללמד בזמן קצר כל עין החיים. ואם יגמר השם בעדי להעלותו על מזבח הדפס אדפיס עמו עין חיים עצמו עם פרוש הרש"ש והריפ"ש זכרונו לברכה. גם נציג שטר הכללים בסוף עמוד א' ולא בתחלתו, כי כן הוא מסדר בעין חיים כתב יד דשנת ע"ת. וכן הוא מסדר בפרוש הרב שפת אמת. וכן הוא מהראוי כי אחר שילמד האדם כל עין חיים עד גמירא, ראוי ללמד שער הכללים ולא בתחלת למודו.

[אמנם בעונותינו הרבים הן תוחלתי נכזבה, פי לא השיגה ידי מדי הכסף הנצרך להוצאת הדפוס, כי כבוד הוא ממני, וקראתי לאחינו בני ישראל המתנדבים בעם, אולי יחזיקו בידי להוציא מחשבתי לפעל, ואין עונה ואין קשב. ולא מצאתי עוזר לי אפילו לשליש ולרביע ההוצאה, פי אם טפין טפין ממקצת בני עמנו אשר נדכה רוחם אותם, ישלם להם השם כפעלם הטוב, אמן כן יהי רצון. עד שבהמשך ג' שנים ויותר נצטרפו אותן הטפין ונענו לשעור עשירית ההוצאה בלבד. ועל כן זחלתי ואירא פן יהיה יגיעי לריק חס ושלום.

לכן נמלכתי עם אהובי ומידעי והסכימו להדפיס את הפרוש לבדו בפני עצמו עם אשר על ידי כן נפסיד את ההגהות אשר הגהתי את עין חיים ואת פרוש הרפ"ש זכרונו לברכה מכמה טעיות שנפלו בהם. ולכן חלתי היא ממערכת המדפיסים השם ישמרם ויחיים, שלא ידפיסו את ספרי בפני עצמם, כי אם עם חברו עין חיים ועם פרוש הרפ"ש ביחד. גם יעשו הציונים שעל פרוש הרפ"ש בסדר הא' ב' ג' ד' ה' ו' ז' בהמשך אחד מראש הפרק עד סופו, כל פרק ופרק בפני עצמו. ולא כמו שקלקלו מדפיסים האחרים אשר הדפיסו את ספר עין חיים עם פרוש הנוב"י והריפ"ש שעשו ציונים שעל פרוש הרפ"ש א' ב' ג' ד' בעמוד הראשון של הדר. ובעמוד ב' של הדר חזרו כפלו הא' ב' ג' ד', וכאשר היה מזדמן לפנייהם פרק א' המתחיל בעמוד א' ומסתים בעמוד ב', היו עושים כמה פעמים ציוני א' ב' ג' ד' בפרק אחד. גם ציוני התו"ח המובאים בהגהות השמ"ש זכרונו לברכה יזהרו המדפיסים להציגם בסוף דברי השמ"ש ולא בתחלתו. גם דברי הרב שלום שרעבי זכרונו לברכה ושאר ההגהות שהדפיסום מתדש בפנימיות דברי השמ"ש ודברי הרפ"ש כנדפס בעין חיים שעם הנוב"י הנזכר צריכים להסירם מהדפיס מכל וכל כי הם מבבללים את המעין].

ויש להעיר און להלומד שצריך לידע כי עקר הלמוד הוא שצריך הוא עצמו לטרח ולהכין משכלו את דברי הרב זכרונו לברכה כי זהו תקון לנשמתו ואל יפנה אל דברי המפרש אלא במקום שאין שכלו מגיע להבין הענין ההוא ואחר שלמד הפרק ההוא עד מקום שידו מגעת אז יחזר הפרק ההוא עם דברי המפרש וכזה יתברר לו טעותו או טעות המפרש ההוא. ואל תתמה על זה כי הרבה פעמים... כי דברי הרב זכרונו לברכה הם פשוטים והמפרש הבין בהם כונה אחרת וכדי לפרשם הוא מכריח בחזקת היד את לשון הרב זכרונו לברכה ומושך אותם אל מקום שלבו חפץ.

וּתְטַעֲנוּ בְּאַרְצֵנוּ וְאֶת צִמְח דָּוִד עֲבָדְךָ מֵהֲרָה תִצְמַיֵחַ בְּיָמֵינוּ.
 וּמִלֶּךְ בְּיָפִיּוֹ תִחְזֶינָה עֵינֵינוּ. יִשְׂמַח לְבָנוּ וְיִגַּל כְּבוֹדֵנוּ. בְּמֵהֲרָה
 בְּיָמֵינוּ. כֵּן יִהְיֶה רְצוֹן אֲמֵן.
 כֹּה דִבְרֵי הַמַּחְבֵּר הָאֵי לַחֲמָא עֲנִיָא, הַצֵּעִיר יְאוּדָה מִשָּׁה
 יְשׁוּעָה יִחְזַקְאֵל יְשׁוּעָה פְתִיָא יִשְׁמַרְהוּ צוּרֵי וִיחִיֵּהוּ.
 (בית לחם יהודה חלק ראשון)

מֵאֵן דְּאִית לִיה גְּרַבֵי דְחַמְרָא, אֲכִילָהּ בְּעֵיא וְכוּ' וְכַתֵּב לְכוּ
 לַחֲמוּ בְלַחְמֵי וְשִׁתּוּ בֵּינָן מִסְכָּתֵי. לְכֵן עֲשִׂיתִי בֵּית לַחֵם לְהַגִּישׁ
 לְהַיּוֹשְׁבִים לְפָנַי הַשֵּׁם לְאָכֹל לְשִׁבְעָה מִמָּה שֶׁתִּגַּן הַשֵּׁם אֶת
 עַבְדּוֹ בֶּן אֲמָתוֹ חֲנָה נִשְׁמָתָהּ עֵדָן. וּבִכְן אָנוּ לִיָּה וְלִיָּה עֵינֵינוּ.
 תְּכוּן תְּפִלְתָּנוּ. וְזֹאת לִיְהוּדָה וַיֹּאמֶר אָנָּה אֱלֹהֵינוּ. שְׁעָה אֶל
 שְׁוֹעָתָנוּ. חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ. וּמִבֵּין הַגּוֹיִים קִבֵּץ פְּזוּרֵינוּ.

זוהר השבת

תוכן הספר: זוהר על פרשת השבוע - אור הזוהר מחלק. - זוהר על מעלת ושמירת השבת וימים טובים - שלחן ערוך הלכות שבת מחבר רמ"א מחלק לכל שבתות השנה - ספורי הזוהר, ספורים מיוחדים מלוקטים מכל ספר הזוהר - סיפור מדהים בהמשכים משני בעלי תשובה בעיר קראקא - מזכה הרבים כהלכתה - ועוד הרבה ספרים בהמשכים. **ספר קדוש זה מסוגל לאהבת השם ויראת שמים טהורה, וללמוד מקודשת וצדקת רבותינו הקדושים חכמי הזוהר, הסוד והנסתר, ולהתקשר לנשמת הרשב"י ורבי אלעזר בנו זיע"א.**

ספר הזוהר הקדוש חק לישראל דף היומי עם לשון הקודש - מנוקד מופסק ומחולק לקטעים מסדר על הפרשיות

